

2009. június 20.

VIII. évfolyam 6. szám

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

próza, versek

Baka István: Dal
Bittner János: Eltűnt idő
Balázs Gyula: Katedrális
Baranyi Ferenc: Dunáról fúj a szél
Bárdos László:
Az Atlantisz Könyvszigeten
Bodó Csiba Gizella: Valaki felesel
Demeter Zsolt: alkotni
Fetykó Judit :Várakozás
Jahoda Sándor: Érzem
Jeney András:
A prédikátorok könyve
G. Ferenczy Hanna: Az én falum
Heltai Jenő: Szabadság
Kaskötő István:
Willie Kowalszky meg a nagy fény
Kosaras Vilmos: A lecsóm
Köves József: Krumplileves
Lelkes Miklós: Erdei tavacska
Németh Tibor: Jeney András...
Nógrádi Gábor: A kések, jaj,
a kések meddig érnek?
Millei Ilona: Dunapart
Péter Erika: Medárd
Prágai Noémi: Géptücsök
Sárközi László:
...gazdag most ez az ország...
Szenti Ferenc: Nűsza
Váradai József:
Akik, bár világgá mentek...
Vihar Béla: A vízen éjszaka

elfeledettek

Komjáthy Aladár

A fák titka
A nincs-van ország
Akasztás
Jó volna
Két vers a tavaszról

Heltai Jenő:
Szabadság

Tudd meg : szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Az, aki nyíltan gyűlölhét, szerethet,
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.
Tudd meg : szabad csak az, kinek
Ajkát hazugság nem fertőzi meg,
Aki üres jelszókat nem visít,
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít.
Nem alkuszik meg, hű becsületéhez,
Bátran kimondja, mit gondol, mit érez.
Nem nézi azt, hogy tetszetős-e,
Sem azt, kinek ki volt, és volt-e őse,
Nem bámul görnyedőn a kutyabőrre
S embernek nézi azt is aki pőre.
Tudd meg : szabad csak az, aki
Ha neve nincs is, mégis valaki,
Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos,
Tüzet fölöslegesen nem harangoz,
Van mindene, ha nincs is semmije,
Mert nem szorul rá soha senkire.
Nem áll szemébe húzott vaskalappal,
Mindég kevélyen szembe néz a Nappal,
Vállalja azt, amit jó társa vállal,
És győzi szívvel, győzi vállal.
Helyét megállja mindég, mindenütt,
Többször cirógat, mint ahányszor üt,
De megmutatja olykor, hogy van ökle...
Szabad akar maradni mindörökre.
Szabadság ! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműn, ingyen ajkadra ne vedd !
Tudd meg : szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint Istenének szent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.
Ínség, veszély, kín meg nem tántorít

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek
innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit:
A kapun túl
Fetykó Judit:
Az ablakvitéz
Fetykó Judit:
Epreskert

G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára:
Álmok útján
Kamarás Klára:
Letenyei fák

Kaskötő István: Számadás
Kárpáti Tibor: Csillagzápor
Sárközi László: Csikágó

Sárközi László:
Hellén szerenád
Pápay Aranka:
Örvények felett
Váradai József:

A próbára tett tálts
Verzár Éva:
Tüzet viszek...

Kamarás Klára:
Anica
Kamarás Klára:
Arcok a múltból
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba
vágyom át...

Ajánlott Honlapok

Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet

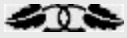
Nem a vesztésről szólok
Nirvana
Széjjel tépve
Tünt sugaradban tündökölve

klasszikusaink

Bródy Sándor

A boldog szerelmről
A dada
A női hajról
Mese a fehérahajú
Domszlainéről
Negyedik feleség
Orgona-virág

MOZART

Fagott verseny.

Második tétel.

Royal Philharmonic Orchestra,
Sir Thomas Beecham vezényel,
Gwydion Brooke, fagott.

És lelki béklyó többé nem szorít.
Hiába őrzi porkoláb s lakat,
Az sose rab, ki lélekben szabad.
Az akkor is, ha koldus, nincstelen,
Gazdag, hatalmas, mert bilincstelen.
Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.
Ott van csupán, ahol szavát megértve
Meghalni tudnak, s élni mernek érte.
De nem azért dült érte harc,
Hogy azt csináld, amit akarsz,
S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,
Mert szabadabb akarsz lenni másnál.
A szabadság nem perzsavásár.
Nem a te árud. Milliók kincse az,
Mint a reménység, napsugár, tavasz,
Mint a virág, mely dús kelyhét kitárva
Ráönti illatát a szomjazó világra,
Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.
Míg több jut egynek, másnak kevesebb,
Nincs még szabadság, éget még a seb.
Amíg te is csak másnál szabadabb vagy,
Te sem vagy még szabad, te is csak...
Gyáva rab vagy.

Toronyai János: Udvar napsütésben

Digitális Irodalmi
Akadémia
Hetedhéthatár
Irodalmi Rádió
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Mercátor Stúdió
Elektronikus Könyvkiadó
Papiruszportál
Tisztatáj
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Balázs Gyula
Batta Eszter
Csiki András
Kamarás Klára
Kaskötő István
Köves József
Nógrádi Gábor
Péter Erika
Polgár András
T. Agoston László
Váradi József
Végh Sándor
Verzár Éva

Cre

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

alkotni

(részlet)

írok
magamról írok
és idézem tanúim
a köveket amelyek feltörték lábam
az éjszakákat mikor sarjadt a remény
a barátokat akik elhagytak
az ellenségeket kik vermet ástak
a falut és a várost ahol éltem
most mind sorra kérdezem
érdemes volt ?

ne bántsatok
Isten tudja mi fáj nekem

költő vagyok
sorok hűségese őrzője

rájöttök hogy nem időt töltő
szórakozásból írom verseim
költőnek születtem
nyugodjatok bele

este van és csendesség az úr
az alkony az erdőbe lépett
és hálót font napsugarakból
ráborította a fákra és hallgatta
néptelen árva lett a határ
a hold halványsárga fényben
vetkőzteti a fákat
meztelen testükre csillagot szítál

ha ódat írnék
rímköszöntőt
csengő lírát
szerelmesen andalítót
el nem múltót
ha rólad himnuszt írnék
szívedhez szólót
zengőt
felemelőt
olyan istenit
akkor géniusz lennék

költő vagyok
fáradt gondolatok napoznak
az égi kék homokon
és hús szárnyak legyeznek homlokom
hideg felhők fejem felett
költő vagyok és kimondom
mohón hallgatok szíved ütemét
ahogy arcomra hull
friss még minden dobbanás
nem tudom halljátok-e

DUNARÓL FÚJ A SZÉL

Nem kérheted az óceáni szélről
hogy kun parasztok homlokát legyezze -
itt a Dunáról fúj a szél. Vizéről
siet a hús az izzadt emberekre.
Lehetsz világfi könnyed-franciásan,
vagy angolmód közömbös is lehetsz itt,
csak tedd a dolgod s itt tegyed. A vállon
marék hazánk világnyi súlya fekszik.
Itt szabja napjaink parányi tettét
- hol hittél, hol meg erővel az észben -
a milliókra osztott hősiesség,
még akkor is, ha régen észrevétlen.
A világ ránktekintve arra számít,
hogy vállalunk gondjából egy hazányit.

**Prágai Noémi
Géptücsök**

Az elcsendesedő óriásépítmény folyosójának egyik végén sötétbe borult már az állatkereskedés. Színesre mázolt, vidám falak mögött alomba merültek szomorú lakói. Most szavannákon, forró szélben járnak, vagy párás dzsungel moha illatában. Ilyenkor kitérhetik szárnyukat, elnyújtózkodhatnak a gémberegett tagok. Egy kicsit visszakapják az elvesztett szabadságot, az elrabolt otthont, az elkobzott életet. Almodnak, és álmukban sírnak. Könnyezik a fenséges óriáskígyó, aki a vadon néma uraként valaha százéves fák nyirkos törzsein tekeregve félelmetes vadász volt. Most láthatatlan, de áttörhetetlen falak zárják testét szoros karikába, kegyetlen, rideg, sima üveg. Nincs vadászat, nincs eső, nincs éjszaka, nincs lombokon beragyogó félnék napsugár. Melegítőlámpa van, és néha egy-egy döglött egér.

Szárnya alá gubózva zokog egy nagy kék papagáj. A vasrácsok szűk börtönéből a pálmafára álmódja magát, amely zöld koronájával nyújtózik a ragyogókék, napsugaras égbe. Tollak langyos fuvallat borzolja fel, a pillék közé kúszik az óceán friss lehelete. Édes illatok, pezsgő élet. Az ő élete. Volt. De ilyenkor egy kicsit újra az övé. Sok-sok rab alussza most fájdalmas álmát,

**Millei Ilona
Duna-part**

Csak a csöndet ne háborítsa senki,
hadd melázzak az álmos fák alatt
napégette fáradt szénakazlak

Bodó Csiba Gizella
Valaki felesel bennem

Valaki felesel bennem,
valaki ellentmond nekem,
én döngetem odabent a falat,
vagy énem magamon kívül maradt?

- Rázod a rácsot lelkedben,
kezed görcsösen rátapad,
Te zártad test börtönödbe,
Te szabadítsd hát ki magad!

A kalitka-ajtó vékony fátyol,
szellő-járta éjszakából
szótt csillag-flitteres lepel,
csak belső öröm tépheti fel!

- Hogy szárnyalhass, ahhoz repülni kell!

hívnak ölükkbe felhőket bámulni.
Csak a csöndet ne háborítsa senki.

A Duna partján fénylik a dél,
méz-színnel vonja be a korhadtt csónakot.
A szikkadt föld búsan dajkálja az elhullott
virágmagot. Ez a táj ma a haláltól fél.
A Duna partján fénylik a dél.

Motor berreg, megrebbenek a lombok,
felröppen egy magányos kanalasgém.
A XX. század csörtet erre, vérszomjas, fekete rém,
mely körül totemtáncot járnak a bolondok.
Motor berreg, megrebbenek a lombok.

A lárma elhal. Éles kését elteszi nyugodni
az idő. S a folyó sodorja tovább
mélyében a múltat, felszínén a mát.
Egy jobb századról álmodnak hullámai.
Csak a csöndet ne háborítsa senki!

a vendég

Tornyai János
festőművész

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Szent Ferenc
NÚSZA

Núsza mesés mezején csodás virág sarjadt,
mint látta is Démétér és Zeusz leánya
Persephoné szent, de kényszerű násza idején,
minek bámulatos fényét a halandó
azóta is őrzi szemében, pedig már
oda vannak az olümposzi istenek régen.
Láttam már álmomban én is e virágot,
ahogy a fehérgabona-őrző Hádész felesége
gyönyörű lábaival táncolta körbe-körbe ...
Azóta akarom az Anya-Nőt és a Leányt,
mint csődör-Poszeidón - -, szigonyomra tekerve

Kaskötő István
Willie Kowalszky meg a nagy fény

Az öreg, már egy jó félórája ácsorog a nappali ablaka
előtt üres kávéscsuporral a kezében. Időnként kikukucskál
a lehúzott redőny két újni nyílásán, a faliórára néz, és
rosszallóan csóválja a fejét. Már hat óra is elmúlt és semmi
jele, hogy a szomszéd ébren lenne. Vagy a computerén
számolgtatja a tőzsdei veszteségét, vagy már megütötte a
guta – latolgtatja a lehetőségeket, hogy esetleg alszik, az
eszébe se jutna. Wilson is nyugdíjas, kora hajnalban ébred,
akárcsak ő maga, hamar kialussza a semmittevés
fáradalmait. Türelmetlenségének egyszerű oka van, egy
rendkívüli hír, a különben unalmas szomszédság életében.

a vállakra omló szőke haját; s közben a hangom túlkiabálná a Föld tengereinek bős moráját.
S ahogy az éjből kihúny az álom, úgy teljesedik, érik a napvilágon az aranyló búzakalász,
minek szent magjaiban a természet mindene rejlik.

Évezredek óta tudjuk a titkot, de nem tűri
a szent hit a hangot, mint terjessze, tudakolja azt,
amit a szentély törvénye magának örökre maraszt - ,
csak amit fölmutatásra ítelt az ember örökére
Zeusz szeretője, Perszeponé anyja,
kinek jelképe az aranyló, szent búzakalász.
Ó, látom már, mint nappali fényben szép Perszeponét,
hogy játszadozik Okeánosz lányaival a mezőn:
gyűjtik a csokrot – nem tudva-tudva – Hádész örömére.

Mindezeket tudom én, Homérosz nyomdokain,
S azt, hogy Démétér- és Perszeponé-ünnepeken
a halandó férfiak és nők „szerelembe vegyültek”.

Hódmezővásárhely, 2009. január 8.

Sárközi László
...gazdag most ez az ország...

...gazdag most ez az ország; cifrább lett a szegénység,
gömbölyded fenekünkön méregdrága a nadrág
s lelkünkben gyökeret vert, germánmód a kevélység.

Kurvák lesznek a srácok, durvák lettek a lányok;
pénzben mérik az embert, szépség már csak a nagyság,
irtózzák, aki csóró, becsmérlik; "csupa szarság",
orcátlan leleménység formálják e világot.

Bűnös mind, aki itt él! eltompult a gyalázat:
hullák háta a lépcső s fejlődjön – csak a gazdag?
munkások – nagy a gondjuk; gyomrukban van a maszlag,
madzag kell derekukra: hús, fog s tartja a hátat!

Ochlokrácia lettünk, tán új szó fületeknek
s tompán döng fejetekben? megkéstünk; sok a vadkan
s így mást még mit üzenjek? Nyaljátok ki a seggem...

Budapest, 2002.április 8.

G. Ferenczy Hanna
AZ ÉN FALUM

Szép hajnalok, friss, fúrge fények,

El kell mondani valakinek, mert belebetegszik, ha benne
reked az izgalmas újság. Dan Wilson jó alany, imádja a
zaftos pletykákat.

Németh Tibor
JENEY ANDRÁS
Útra ha keltek című kötetéhez

Felejtett szavakban reménykedek,
szépen dalolókat, mondhatókat
keresek, ritmusban sikongókat,
hagy csillogjon az elavult felett.

Beszéd és írás, úgy tekeredik
ránk, mint kongó sötét, de ragyoghat,
súghat születő új csillagoknak,
ha valami szépbe temetkezik.

Örülök, ha szavad hozzám megtér,
ha másoknál szebb, mi lehet ennél
több, ha rám köszönt egy hexameter.

Rongyos szavak lettek a könyvlapok,
mert ostorral járnak a verssorok,
ha Isten nem bottal, szavakkal ver.

Tornyai János: Szitáló leány

Bittner János
ELTÚNT IDŐ

illatos orgonaszövények -
számomra mindig új csodák.
Bármerre járok, visszatérek,
bárhol vagyok, csak rátok nézek -
virágzó vadgesztenye fák.

Kisgyermekként is itt tipegtem,
iskolába erre siettem.
- Ó régi játék, kert, sarok!
Míg sorsom úzótt, messze jártam -
mindenhonnan csak visszavágytam,
itt érzem, hogy otthon vagyok.

Nincsen itt házam, földem sincsen,
nem fáj, hogy benned másé minden -
nem is fűz hozzád semmise -
Tenyérnyi kis zúg, amit bérlek,
és nem köt ide semmi érdek
én mégsem vágyom messzire.

A füstös város száz csodáját,
árkádjait és palotáját
ha ott járok - csodálgom.
De szívemben a nagy zsvajban,
a túlkölésben, utcazajban -
rigóknak füttyét hallgatom.

Itt minden ember ismerősöm
(Ki elment is - szívemben őrzöm)
s, hogy honnan jöttem mind tanúm -
boldoggá tesz, ha ők szeretnek,
ha itt is ott is rám nevetnek -
Drága nekem az én falum.

Váradi József
Akik, bár világgá is mentek,
csak otthon leltek nyugodalmat

Itt vagyunk a falu közepén. Pontosabban a piac terén. Mindenki egyetért, hogy a piactérnek nevezett térség a legfontosabb találkozások helye. Itt találkozunk, itt ütköznek, az érdekek. Itt tompulnak, itt fokozódnak a csalafintaságok. Itt adnak és vesznek. Itt cserél gazdát egy árú, itt suttognak el egy ötletet. Itt kel fel a pletyka. Itt hasal el a hamis tanúság. Nem akadunk fel azon, hogy az innen szerteágazó utcák kusza hosszúsága nem egyenletesen ugyanakkora. Ami azt is jelenti, hogy ez teljesen másért közepe a falunak. Ettől a szélektől nem kell ugyanolyan, messze legyen. Nem is lehet. Mégis abban van a varázslat leviaszolva, hogy mindenkinek megadatik, hogy szükségében ide érjen. Ha lassabban, ha gyorsabban, sietős kirakodás előtti korán, vagy szedelőzködéskor késetten. Ha bámul, öröme. Ha vesz, szükségére. Ha elad, egyenlítésre. A falubeli ember itt talál meg mindent. Ez a tér körül és amellet van minden, ami számít. Mindenféle köz és nem középületek. Nem sorolom. Még a templomerődöt sem mondom. Azt mondják a régiek, hogy nagy mellény kellett ekkora templom felállításához.

Ahogy az évek elmúltak felettünk,
a jó maradt, a rossz elfeledtük,
és nem szorítjuk az Isten kezét.

Őrült évek. Az esték egybefolytak,
a hónapok vonatként zakatoltak
örömszokrát szórva szerteszt.

Ma már nem kérek, én adok tanácsot.
Bölcsnek mutatják arcomat a ráncok.
A régidőről mondok tanmesét.

Felnőttek sorra, akiket szerettem.
Tükörbe nézek: őskövület lettem,
eltűnt mellőlem három nemzedék.

Sínek mentén lerobbant állomások,
fáradt emlékek, színes fényvirágok.
Csak összenézünk. Nem szállunk le még.

Jeney András
A PRÉDIKÁTOR KÖNYVE

Sötét lapokra írva tükröt tart a végzet,
Halálszag íze marja torkodat:
Hogy jó az álom is, de jobb a sírba menni,
S legjobb lett volna tán, soha meg nem születni.

Szentkönyvbe' mért e mélabú? – szorongva kérded.
Idegen test, a Testbe' kötve – véled –;
Kitépnéd lapjait, de kótáblán a véset:
Miért születni, élni, tenni, halni? –
Jövőd a múlt, s a múlt csupán enyészet.

Van-é különbség: bölcs akár a balga,
Gyűjthetsz vagyont, vagy adhatsz bárkinek;
Gonosz, s a jó is: egyként mind – hiába,
Minden hiábaság, s minden, minden – minnek?

Kedvetlen olvasod, s talán nem is rendelt időben;
Találomra, hát újabbat veszel –
De abban is, mi áll: a régi folytatása.
Banális dráma csak, a színpad máma játssza:
Eljő a jeges – s mint ébred Larry fel,
Hogy asszonya magát már annak is kínálja...

Szeretni hát – ez is hiábaság.
Jelen a volt, s hiába volt,
Megcsalt az is, csalatva megbotolt,
És nincsen semmi más. Nincs új a nap alatt,
A Larry álma is csak álom: régről itt maradt.

És mintha olvasná a Prédikátor könyv'ből,
Keserve csordul – refrén ősidőktől –:
Az álom jó, de még jobb halva lenni,
A legjobb volna, lásd, meg sem születni.

Nógrádi Gábor

A KÉSEK, JAJ, A KÉSEK MEDDIG ÉRNEK?

És az ének? Hisz benned forgatom.
Van-e ellenem bennem oltalom?
Védj meg kedves a költő kedvesének!
És ne engedd, hogy öljön, akit élek,
kit hajszol halhatatlan borzalom,
és retteg, hogy éretted elhagyom
mortalékul vetve a feledésnek.
Por-átka vádoló, ver a vér szavával:
sebezzen arcodat sebzetten én,
sok gonoszságom és dúlásom rávall,
míg öledben fölretten a remény
csorbítani végzet-élet a késnek,
mivé lehettem, s amit túl ne éljek!

Vihar Béla
A vízen éjszaka...

A vízen éjszaka
lányok járnak,
hopszassza,
muzsikálnak.
Tizenhármán muzsikálnak.
Tizenhármán táncolgatnak.
Béka király
fuvolázik,
fújja, fújja
pukkadásig,
s piros szárnyú hajnalon
sugárúton elillannak,
talán engem hívogatnak.
A szívemben
hallgatom.

Péter Erika
MEDÁRD

S ha mégis élned kell a lét rövidjét,
Mit mond a prédikátorod: mi lenne célod itt?
Tudod, hogy fúj a szél, s mint port ragad el innét,
De addig is, a szíved mért szorít?...

Többször megáll, majd visszatér a rondó,
Opera dallamát kíséri hallgatás;
S miként egy pesti kuplé, falsul rá a mottó:
Hogy élted célja semmi más,
Csak jó evés, és jó ivás.

A prédikátor mást üzenne mégis:
Tekints az égre, elmúlás ha rémiszt,
Ajándék mind a Föld, örülj a percnyi mának,
Mosolyt ha vetsz, arathatsz száz csodákat;
Bölcsőbb a szó a bölcsőtől, mint bolondtól,
Ölelni boldogabb, jót tenni jobb –
S Madách-i küzdelem bár meg nem ment a porból,
Te bízva-bízz abban, ki alkotott.

Baka István
Dal

Ó, virradati rétek:
átizzadt, szürke ingem,
kiterített magányom!
Hová vezettek engem?

A rengeteg szívébe,
mely őzekkel dobog,
de minden levélre
kélő farkastorok?

– Vissza az éjszakába!
A sötét ég alatt
te vonzolod a holdat,
mint vasgolyót a rab.

(1972)

Köves József
Krumplileves

Krumplileves volt, aranyárga, tejföllel. Nem
túláságosan forró, már kanalazni lehetett. Az ínyem élvezte
a jó ízeiket. Megnyugodtam, talán nem is lesz olyan rossz
itt. Akkor jött be egy nevelő.

– Köves! – kiáltotta már az ajtóból. - Gyere azonnal,
az igazgató bácsi hivat...

Savanyú lesz a bor,
mert esik az eső.
Medárd napot írunk,
így ugye érthető?
Ha a néphit
be fog válni,
ernyővel kell
szaladgálni,
negyven sáros
napon át, tapossuk
a pocsolyát.
Ha meg száraz
idő lenne,
minden termés
tönkre menne!

Bárdos László
Az Atlantisz Könyvszigeten

(V. ker., Piarista köz – a Gondolatok a könyvtárban emlékezetére)

Érzem, hogy süllyedek.

Legalább egy élet
telhetne itt. A kabbala és a sztoicizmus,
a shakespeare-i metaforák és
a meztelenség kultúrtörténete
lehetne mindennapi kenyérem.
...mint juh a' gyepen....

A mondattengeren szűk gondolatmenetben
átkelni száraz lábbal, vagy erőltetetten
menetelni szemantikai labirintusban,
kiegyenesíteni lábam elé a kört, és
a szemmel balról jobbra vajt
barázdában haladni, egyszerre süketen
és *bábeli* figyelemmel: ez az én *dolgom*.
A világon.

Bal-jobb, bal-jobb, bal-jobb.
És sokat sejtető, visszatükröző
etimonokban csodálni arcom,
lesni, hol fodrozódik a víz, s a szanszkrit palack
hol ér partot Britanniában...

Ó mindent, tudni mindent! *Az erény*
latin tanát, lapszéli jegyzetekkel,
az ártatlanság' boldog napjai-ról
vágyom olvasni, és a csiszolt újfrancián
áttűz az ógörög, s a *törvényt*,
mindenkiét, hogy megértsem
a *düh* és a *bujaság* pillanatait
— szilánkot cipelő fej és siklató élélvezet —,
a' gépek' s számok titkai-t, hogy lesz a Dies irae
szobám digitális mennyköve.

Akhilleusz sarka és Emma feketén csillogó barna szeme,
az elveszett fénydarabkák és Eliot állítmányai
lenyelnek és fölemésztenek erre az egy életre.
Úgyhogy egy másikat!
Melyben kincses *Délsziget*ként fölbukkanhatok,

Bosszúsan tettem le a kanalat. Gyorsan
végiggondoltam a délelőttöt: vajon mit követhettem el? S
mert semmi bűn nem terhelte, sőt piros pontot kaptam
olvasásért Karola nénitől a második órán, megijedtem.
Csak nem történt valami Anyával?Kórházba kellett
vonulnia, tovább már nem várhatott a műtéttel. Daganat,
tudtam, mert Anya elmesélte. Azt is, hogy furcsa idegen
neve van: mióma. Két hétig másról sem volt szó. Anya
néha elsírta magát:

– Mit csináljak veled? Ez legalább 15 nap... Nincs más
megoldás, beadlak az árvaházba. 📄

Lelkes Miklós
ERDEI TAVACSKA

Észrevetted, szélén végtelen csöndnek,
azt, hogy mindenben kigyúl az a könnycsepp?
Én észrevettem, s tudtam: nem vagyok már,
csak pillanat van, melyben fájdalom jár

lábujjhegyen, s létet játszó manócska
szívet szorít, s elenged. Fura móka,
gyönyörsajgás: égtelt tükörben fájjon
élettel zöldben felismert halálom!

A tavacska - alig pár négyzetméter -
mozgó árnyékot szórt be itt-ott fénnel,
meg csírákkal. Hályogos lent-szemekből
néhány kis kedves fekete hal jött föl.

Lányunokáim, Szilvi, Fanny, nézték:
van-e itt béka, brekegő merészség
hangja kihívón rászól-e a csendre,
s tovaúszó, pikkelyes szerezcsenre?

Élet halállá lett, s halálból élet.
Egy konok kakukk mért ki messzeséget,
s tegnapi álmom, csöpp hiába-vágyam
szunnyadt fehér, elhagyott csigaházban.

Ó, tavacska, te fák övezte szentély,
mind égtörött, amit az ember szemléli!
A Nagy Körforgás tör mindent kerékbe,
míg száll könnycseppek szikráskék meséje.

Fecskék hoztak hulló ívet a tájnak...
Most verset írok. Otthon. Pünkösdszünnap.
Anyám sehol, csak a pünkösdirózsák,
virágai, kérdik: ez a valóság?

E Nagy Könnycsepp, melyben virágmeséket
dúdol-dalol egy vörösvérszín ének?
Ez a Semmi, amelyről hisszük: Minden, -
de csak a Bánat marad meg szívünkben?

Ó, Égi Tó! Földi tükrök varázsa
olyan csaló! Az ember másra vágya...
bűvösebb kékre, zöldre, s könnytelenre,

s ha még marad hely
papíron, *gyöngye öltönyön,*
én azt teleírjam,
s ha a *mély süllyedésből*
kiküzdtem új életem,
percenként hetven-nyolcvan fölriadásból
valódinál valódibb testet öltön
a szűz papíron a visszaemlékezés

... és nincs vég semmiben.

Kosaras Vilmos
A lecsóm

Tegnap minden hazafiasságomat belefőztem a lecsómba. Vettem egy kiló zöldpaprikát, egy kiló paradicsomot és két nagy fej vöröshagymát. Már ekkor éreztem, hogy koncepcionális hiba van a receptemben, hisz ha egyszer a hagyma vörös, akkor az nem fehér. De biza, van ami kívülről vörös, belül meg fehér. Ja vagy úgy mint a... Pszt! Most ez egy másik dolog. Szóval felraktam egy szép nagy teflon lábosban a fehér vöröshagymát, kicsit melengettem, hozzátettem a zöldpaprikát, na és a tetejére a piros paradicsomot. Ott rotyogott előttem egész hazfiságom.

Toronyai János: Juss

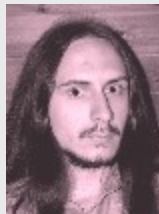
Jahuda Sándor
Érzem...

érzem
a dolgok belső vérzését

hulla-foltos

Csillagra, melyben ott a Csend szerelme.

Bennem dúdol-dalol egy vérszín ének.
Kakukk kimér szép, bús virágmeséket:
messzeséget, - jó volna hinni Benne,
s a Csillagban, melyben a Csend szerelme.

Balázs Gyula
Katedrális

A dallamok holtak. A fájdalom üres termek
Éjsötét árnyékaiba dermed,
Minden néma már... S a lélek kopár boltívein,
Mint a pára, csapódik le a kín.

Összetörtek a tükrök. A hideg üvegekben
Megvillant az arc, mit elfeledtem
S a végső eszmélet roppant súlya alatt a lét
Felfedte titkos kristályképzetét,

Aztán elhamvadt és a korhadt talapzatra hullt
A vérrel szennyezett, parázna múlt
S a repedező falak közt szétfoszlott a régen
Szívemben élő eszmény, - az Éden...

...Néma katedrális vagyok, akiben az álmok
Freskói őrzik a holdvilágot,
Gótikus műremek, melynek repedéseiben
Az évezredek moraja pihen:

Áhítat, eltitkolt bűn, csalás és nemes eszme,
Rideg kövek és Krisztus keresztje,
Az élet akarata, fogantatás, s az élet,
Az ősi kezdet s a végítélet,

Gyermeki öröm és a mély kútnál mélyebb bánat,
Hitszegő, ki Isten ellen lázad,
Tiltás, harag, önkény, mely hibáiból nem tanult
Elátkozott korokra visszahullt...

...Néma katedrális vagyok. Korok tanulsága.
Én, az Ember, ám mégis hiába,
Mert ha rám tekintenek, nem látnak, csupán
néznek;
S ha lesz olyan kegyes a jövődő,
Talán megtart majd engem is ódon műemléknek...

Fetykó Judit
Várakozás

bennem
a remény

csak nézek fölfelé

és olyan már az ég
akár egy
szétköpdösött tükör

sirályok

mintha
leszakítanák rólam a csendet

üvöltenék

Szívszorító hiány
belső csend
eseménytelen napok
munkával hajtott idő
áll a naptár
első és utolsó pillanata
a tudatos gondolatnak
hosszú várakozás
egy napért
alfában kilépve
tér-idő ugrás
kezem addig nem ér
a gondolat rohanó
hiány hangtalan kiáltás
kényszerű belső csend.

elfeledettek

Szerkesztő: Fetykó Judit

Egyetlen művészet sem csupán a nagyokból táplálkozik. Ők sem nőhetnének meg a kisebbek nélkül, az irodalomtörténet folyamatosságát ezek az utóbb kevéssé ismert vagy elismert szerzők tartják fenn. Közülük válogatunk, hogy kiemeljük őket a feledésből. Legalább a tudat, tudatunk következő „kihagyásáig”.

Dr. Bárdos László
irodalomtörténész

Komjáthy Aladár

1894-1963

TÚNT SUGARADBAN TÜNDÖKÖLVE...

Túnt sugaradban tündökölve
feléd nézek még olvatag,
hév ifjuságom. Elfutottál,
mint gyorsfolyású tűzpaták.

Lemenő nap az én napom már,
vörösben ég az alkonyat
az éj előtt, mely eltakarja
semmibe tűnő arcomat.

Nehéz lélekkel vándoroltam
a messze csillagok alatt,
minden évből valami bánat,
valami szépség megmaradt.

Bánat és szépség habverése
között ingott az életem.

AKASZTÁS

Csörrent a kulcs, a porkoláb belépett
s vállon érintette az elítéltet,
ajtó előtt csendőr szurony meredt,
az ajtó fáján súlyos vasveret.
Kint téli hajnal szürke vére folyt,
a falon sok-sok tompa, néma folt,
a két gyertya már alig pislogott
árnyak közt ült és várt a kárhozott.
Álomban állt fel némán és fakón,
már lelke ott csüggött bitón, bakón
s míg áldotta, kiért gyilkolt, a nőt,
elindult lassan két csendőr előtt.
Az udvaron nézett meredt szemekkel
és mormogott: "Uram! kezed ne vedd el
bűnös fejemről most, halálos órán
s derüljön sok-sok túlvilági jó rám."
És lába mára deszkafokra lépett,

Ki voltam én? Mi volt a sorsom? -
tünődve, fájva kérdezem.

Milyen fény marad a nyomomban?
Vagy milyen írigy sivatag
takarja be emlékemet, ha
a sors a földnek visszaad?

A halál és a végtelenség
nyomott, két szörnyű, bús titok,
hittem, hogy megfejthetem őket,
ha ajtót ajtóra nyitok.

Most látom csak, hogy minden évvel
tudatlanságom lett nagyobb,
a kétely dermesztő szelében
vergődöm és csonttá fagyok.

Valaha szép és barátságos
volt a világ, ma idegen;
zűrzavarával, mint nehéz kő
fekszik aléló szívemen.

Amit szerettem, összeomlott,
nem az én korom ez a kor,
a pusztulást hallom a mélyben,
amint zihálva zakatol.

Babits előszó

KÉT VERS A TAVASZRÓL

I.

Nyugtalan, fényes szemeivel
nézeget engem a Tavasz
s a tájra ráhajlik kint amaz
örök ég kéklő színeivel.
Ez a táj kedves énnekem,
sok ezer év ültette be
s folyót rajzolt a közepibe.
Szél száll a tágas tereken,
mint lovas a sárga pusztán,
fölötte száll a régi nap,
kit csodál a néger, lapp, arab
s a messze, regés Hindusztnán.
Ez az ég mindég állni fog,
de tavasz és élet tovaszáll
s elhalkul minden, ami fáj.
De most, amikor az ég nevet
s kacajba, suttogásba fúl
minden a téli föld felett:
zöld lombokat nevel az erdő,

nem látta ott a sok kíváncsi népet,
egyik legény a hurkot rávetette
s a kötélén rángott már vézna teste.
Mikor nyakát a hóhér megcsavarta,
lilásszint öltött sápadt, vékony arca,
egy reccsenés s eltört szegény gerince:
már várta őt a hullaházi pince.
Az ég alatt ekkor oly néma csend lett,
miként ha isten rendelt volna csendet
s az emberek kik látták, mint lett vége
csak bámultak a szürke messzeségbe.

SZÉJJELTÉPVE

I.

Menj, menj, Titán! Ne gyötörj!
Engedd szunnyadni a félelmet bennem.
A Gondolat Óriása hadd heverjen
velőm párnáin tétován merengve.
Most boldogan, a hús, a vér s a lélek
szent összhangjából szőtt zenén, pihenjek!
Ne keltsd fel őt, Titán, a Végtelent!
Eget fal ébren s csillagot iszik,
egy pillantása elnyel Életet,
s letépi úgy a Jelen köntösét,
hogy üvöltve nyög a borzalom szelében
én árva lelke! Árva! árva! árva!
Ó! lélek, mély és bús halotti lélek
nem nyughatsz hát? nincs balzsam rőt
sebedre,
mely ég és villog gyötrő szenvedésben,
hiába hull sápadt verejték árja
az éneklő tűz piros homlokára

SZÉJJELTÉPVE

II.

Démon sereg tanyája lettem én,
az egykor büszkén álmodó legény,
az örület porrá tipor, megesz,
ó! jaj! inkább halál, mint élet ez!
Kopár az ég, kopárabb vak szívem,
az isten meghalt, Krisztus nem izen,
ó! éj! csak éj! és hörgő nemzetek,
Titán-sóhajtások közt elveszek.
Meginnám mind a gennyet és a vért
egy jobb, egy szebb jövő reményeért,
ó! lennék: hajnalt hirdető herold,
ki egy elkorhadt életet leront.
Oly árva lett az ember, oly csupasz,
miként a tél fogától mart csikas,
a föld az ür szelétől haldokol,

elomló delnő fent a felhő,
az éj vizek szavától hangos
s az élet víg, kitárt, kalandos,
most, amikor kabátod szárnyát
nimfák rángatják friss mezőn
s ezer hang zsong, hogy bús-zavartan
fülelsz a rozsdaszín avarban,
most, amikor szívedben csattog
szerelem-madár szép dala:
ne törődj, mit hoz majd a Tél
légy: egyetlen, fénylő szenvedély.
Isten s Tavasz tanyája vagy
nem ölhet meg se Tél, se Fagy.

KÉT VERS A TAVASZRÓL II.

Hold ragyog a tavaszi égen
s az ismeretlen messzeségen
leng a párafátyol,
vége már a téli képnek
s a csillagok gyertyái égnek
bolyongj bár akárhol.
Bús sejtelem igázza lágyan
tavaszi, nagy megindulásban
a néma növénynépet,
a fák kitárják puszta karjuk:
"az életet s a fényt akarjuk
s a lombos ékességet."
A szél a hegyről völgybe lebben
s az álmos víz elevebben
locsog a jegenyével,
mező kinyújtja zsibbadt testét
tavasz-heroldok felkeresték
virágontó zenével.
Csukott szemekkel áll az erdő
s minden oly titkos, elmerengő
miként a szerelemben,
de néma jaj esengve tör föl
a megáldott méhű anyaföldből:
a Föld sír, mint az Ember.
S jaj és gyönyör közt futva száll át
lengetve friss virágruháját
a tavasz fantomvilága,
rohan, miként egy lázas álom
s meghal a Nyár - feltámadáson
az almafaág virága.

A FÁK TITKA

Csak egyszer mondanátok el, fák,
milyen a téli dermedés,
amikor vékony ágatok a

ó! hol vagy: egy pásztor és egy akol?
A tájat hallom: sír! a hegy morog,
hörög haraggal a mély völgytorok,
az ég felé zihálva zúg a tűz,
s a föld alól feltör a hullabűz.
Ó! vétek, vétek, bűn és örület,
megjött a vérben megfogant szüret,
takard el Ember, kígyó-képedet,
le nem vezekled undok vétkedet!
Zokogj ó! lelkem, mint a vad vihar,
ordítva sírj, kiméletlen, szilaj
bánattal, zordon szárnyadat kitárva,
őrült rongy: sír! i! intóztatóan árva!

Tornyai János: Szentendrei részlet

JÓ VOLNA...

Jó volna néha sírni térdrehullva,
örjögve bánni vétket, bűnt, csalást
és mennyrepestő, vad imát dadogva
tisztulni meg, hogy úgy hulljon szívemre
a megbánás, mint szűz, fehér palást.
Jó volna hinni, bízni, víg derűvel
egy Istenben, az éj s halál fölött,
ki ránk hajol az égnek kék öléből
csillagmosollyal, végtelen szelíden
s megnyílnak néki lelkek, börtönök.
Jó volna átok, borzalom, hazugság,
kén-gyűlölet nélkül meghalni majd,
ha hallom ködben, éjben felfülvélve,
hogy üt a végtelenség óraműve
és csónakom a tulsó partra tart.

hideg, homályos égre néz.

Finom rajként merengve álltok;
a hold s a fázó csillagok
leselkednek, amint sötétlő
törzseitek közt ballagok.

Rég volt tavasz, jaj! nem is volt tán;
— emlékeztek? — a napsugár
felborzolt és megadta minden
derék fának, ami kijár.

Halványzöld rügyeket, virágot
s rejtegető friss lombokat,
alattatok a szerelemnek
tüze csak nőtt, sose lohadt.

Madársereg lumpolt vidáman
rajtatok és kicsinyeik,
mire az ősz megjő, a nyárnak
melegét, színét feledik.

Legszebbek vagytok, mikor ősszel,
halál előtt, a gyenge fény
előnt s ti tarkán ringatóztok
a lét és nemlét peremén.

Érzem, valami nagy titoknak
tudói vagytok, néma fák,
növénytestvérek szóljatok hát,
tán jobb lesz akkor a világ.

NEM A GYŐZTESRŐL SZÓLOK

Babits Mihálynak
a nagy, magyar világosságnak

Nem a győztesről szólok én,
a legyőzöttet siratom;
aki a győztesért hevül:
üvölsön; én az áldozat
mellé húzódom emberül.

Aki a börtön vaksötét
homályán óriási szemek
rémületével haldokolt,
testvérem, mert kivégzése
előtt ízlelte a pokolt.

Akit siratni nincs rokon
s meztelen teste kint rohad
gyalázatul a szemeten,
gyászoló rokona vagyok
s gondolatban eltemetem.

Az alább következő verseket a Csodák és
kínok. Verseik című Komjáthy-kötetből vettük
(Singer és Wolfner Irodalmi Intézet, Budapest,
1943).

A szövegek a kötet írásmódját tükrözik.

A NINCS-VAN ORSZÁG

Tudom, hogy van egy ország,
ahol minden ragyog,
virul a béke fája,
szelídek a nagyok.

Uralmuk tiszta jóság,
szándékuk színarany,
a tisztesség a bíró,
és nem a pénz, a rang.

Az asszonyok szemében
a hűség fénye ég,
minden csábítás ellen
tündöklő menedék.

Gyermekből, szerelemből
épül a dús jövő,
boldogságtól köszön el
a sírba költöző.

De hol van ez az ország,
aléltan kérdezem,
mért nem jut el a Földre
még gyenge fénye sem?

Méért csak a vér patakzik,
sötét halál arat,
mért építünk jajokból
magunk köré falat?

Benéz a téli alkony
szobámba; oly hideg
s kegyetlen, mint a Földön
gyűlölködő szivek.

Tán nincs is ez az ország,
szorongva kérdezem.
Vagy van? — és látni fogjuk?
Lehet; de élve nem.

NIRVÁNA

Majd eljön érted a halál

A szegény gondjai között
lépegetek s a lankadó
szív hangját lesve éberem,
megtudom, mi a fagyasztó,
az embertelen félelem.

Mind, akit fegyver, túlerő,
ravaszág, gyilkos árulás,
kegyetlen cselszövés elejt,
helyette én, én jajgatok
és dermedt vérem nem felejt.

Halálával győz az igaz,
a gyenge vére felsikolt.
ne feledjétek: Jézus volt
s győzött, mert esendő, szelíd,
alázatos és gyenge volt.

és mindent elfelejtesz,
szerény hajlékba költözöl,
lakásod szűk verem lesz.

Itthagysz asszonyt és gyermeket,
a tengert és a napfényt,
meg nem moccansz, merev tetem,
fekszel elejtett vadként.

Fölötted pompázhat a nyár,
hullhatnak őszi lombok,
a télre víg tavasz jöhet,
nem a te ügyed, gondod.

Heversz a vaksi semmiben,
értéktelen romhalmaz,
bánod is mit mond a világ,
dicsér-e vagy szidalmaz?

Az alanti szerző nevére kattintva az előző számokban közölt gazdag válogatás olvasható.

Költő Nagy Imre, Balázs Béla, Oláh Gábor, Kaffka Margit, Rozványi Vilmos,
Keszthelyi Zoltán, Nadányi Zoltán, Bárd Miklós, Hollós Korvin Lajos, Fodor József,
Gellért Oszkár, Marconnay Tibor, Simon István, Rab Zsuzsa, Jókai Mór, Vihar Béla,
Lányi Sarolta, Lévai József, Kis Ferenc

klasszikusaink

Szerkesztő: Kaskötő
István

Bródy Sándor

1863-1924

Azon a magyar századfordulón, amely az irodalomban
Adyék fellépését készítette elő, a legnagyobb hatású író
Bródy Sándor volt. Harcos publicisztikában ő készíti elő
Adyt, regényírásban ugyanúgy hat Móriczra, mint Krúdyra,
a színpadon tőle tanul Móricz is, Molnár Ferenc is, Szomory
Dezső is. Az utána következő nemzedék legkülönbéle
hangvétele, hangütése közvetlenül vagy közvetve Bródy
Sándorra vezethető vissza. Az irodalomtörténeti szokvány
pedig úgy tartja nyilván, hogy vele kezdődik el minálunk a
naturalizmus.

A BOLDOG SZERELEMRŐL.

Egyszer - azon a napon, a mikor faluról
behurczolkodtunk Egerbe - a széles káptalan-utcán kicsiny
temetési menet jött velem szemben.
Késő ősz volt már, a jegenyék körülöttem letarolva,
szárazon állottak s nyúltak föl a verőfényes, de hideg égbe,
a minoriták harangja zúgott, - gyermek voltam még és
fáztam.

Reszkető kézzel vettem le a kalapot, a mint a menet
közvetlen közelembé ért és a krizantinnal elborított koporsó
mögött megpillantottam a gyászolókat.

71 EGYEDIK FELESÉG.

Azt hitték: a felesége meg fogja mérgezni.

Férjes leányai hazajöttek sátoros ünnepekre és egyedül maradván vele: körülvették, siratták. Fiai, különösen a két legnagyobb, - mindkettő nagypapa már, - meg is mondták nyíltan:

- Vigyázz apám, ez az asszony megéteget egyszer!

Az öreg Jób ravaszul is, megvetőleg is intett a nagy kezével:

- Sohse féltsetek, hamarabb eltemetem én őt, mint ő engem!

Egészen őszintén beszélt a fiaival. Nem titkolt el előttük semmit, csak azt, hogy mennyi pénze van. Ezt még két Wertheim-szekrényének sem árulta el, nagy és hosszú kabátjának bélése alatt tartván takarékpénztári könyveit, részvényeit, készpénzét. Magában bizott, de a vasszekrényben nem, azt feltörhették, a mint fel is törték egyszer. Régi leveleket, kihúzott sorsjegyeket és egy üveg kognacot találtak benne. Az öreg Jób jóízűen nevetett, fiai szintén nevettek, de aztán gyanakodólag néztek édes anyjuk utódja, a negyedik feleség felé.

72 ORGONA-VIRÁG.

Szerelmes vagyok az orgona-virágba. Talán betegség is ez, hogy az orgona-virágba vagyok szerelmes?

Alig várom a reggelt, alig várom, hogy a bokorról letörjek egy frissen nyílt teljes és, harmatos orgonaágat. Körülnézek, nem lát-e valaki? Aztán megcsókolom. Édes szép, szűz virágom, kedvesem!

Nem jó volna, ha ilyenkor meglátna valaki, a mint arcomhoz nyomom a virágos ágat, a mint hizelgő szókat susogok neki: «Bájos, üde, illatos kis lányom, lilaszemű, szelid, harmatos virágom!»

73 A női hajról. Már az ókorban.

Tarantóban, egy vasárnap délután láttam a legtökéletesebb női-frizurákat. Valamennyi halászeány à la grec volt fésülködve, a milói és medici Vénusz modora szerint, egészen úgy, mint ahogy a görög szobrok szoktak, a kik szintén viseltek némi frou-frou. A tarantói lányok némelyike nem tisztelte eléggé a hagyományt, a copfja elől és hajának lágy hajlásai nagyobbak voltak a klasszikus mértéknél, ettől eltekintve azonban, a sok-sok olasz lány mind egyféleképpen fésülködött. Sőt a hajuk színe is csaknem egy: fekete, selymes, fehér fényű. Akadt egy-egy olyan is, a melynek kék a zománca, sőt olyan is, a mely már sötétbarna, mégis vörös fénye van.

A míg közönséges kíváncsisággal néztem végig a szomorú, feketeruhás elhagyottakon, tekintetem egyszerre összevillant két nagy, szürke leányszem méla és különös nézésével. És egy pillanatig mintha villamos összeköttetés támadt volna egy ismeretlen, gyászruhás gyermekleány és egy idegen fiú között. Olyan benső, mély és szeretetteljes, mintha egész kicsiny korunkban együtt játszottunk volna éveken át, aztán mintha hosszú távollét után most pillantjuk meg egymást először. Most, a mikor vége a játéknak és a nagy, szürke szem egyetlen egy villanásában az elmúlt idők egész története van meg: a mama betegsége... h[ely]a... a gyásza, álmatlan éjek könnyei... «a mama nincs, vége minden»

74 ESE A FEHÉRHAJU DOMOSZLAINÉRÓL.

Egyszer volt, hol nem volt egy részeg fuvaros és annak két rossz lova, a Sári, meg a Táltos.

Rossz lovak voltak, de igen okosak; a falu határában a legelső uri ház kapujában megállottak, készek kimulni inkább, mint tovább menni akár egy tapodtat is. Igaz, hogy estve volt, a szakadatlan, hófuvástól fehér, de annál rémségesebb éjszaka. Szekérnyom még sehol, csárda semerre, de a falu határán az uri ház hét kéménye füstölgött hegyesen.

Hogyne hajtattunk volna be, a mikor behajtottunk. Bent a házban elég szívesen fogadtak bennünket, a részeg fuvaros kiült a konyhába és nyomban segített csirkét koppasztani, én meg leültem a sárga ripsz-diványra és törtem az árva fejemet, mit is kéne beszélni itten, miféle szép bókokat mondani mindjárt. A háznép is ebben évődhetett, a mikor az agár minden okoskodás nélkül körülkaffogott és mondta ilyen szóval: «jó estét, jó estét vendég, csakhogy jössz, az ember halálra unja magát ezen asszonyok között.» A macska is hozzám törleszkedett nyomban, a rendes dorombszóval, mondván: «jó estét vendég, hál' Istennek, hogy jöttél, hál' Istennek, hogy jöttél!»

75 A dada.

Finom rizksásáért kellett mennie a dadának. A gyerek aludt, a szakácsné nem mehetett. Egy kissé aggódtak, hogy megtalálja-e a boltot?

- Végigmegy az Andrássy-úton, végig-végig. Szemben van az a bolt. Három sárga tök van ott kiteve, de az nem tök, hanem ananász. Olvasni persze nem tud, hanem ha nem találja, megkérdezi.

A dada elment keresni a boltot, a hol az a három sárga tök van kiteve, a melyeknek a neve ananász. Nagyon örült, hideg is majd kilelte örömeiben, hogy szabadulhatott a városba. A Dunára volt különösen kíváncsi, de mondták, hogy a Dunát nem láthatja.

[Vissza a tartalomjegyzékhez.](#)